

§ 4. 1. Minister Spraw Wewnętrznych dokonuje kontroli stanu ochrony i zabezpieczenia zakładów przez specjalistyczne formacje ochronne w zakresie:

- 1) zapewnienia bezpieczeństwa i porządku na terenie zakładów,
- 2) fizycznego i technicznego zabezpieczenia pomieszczeń, w których są przechowywane dokumenty i inne przedmioty stanowiące tajemnicę państwową i służbową,
- 3) zabezpieczenia mienia zakładów na terenie tych zakładów i podczas jego konwojowania,
- 4) organizacji i działalności specjalistycznych formacji ochronnych oraz ich współdziałania w ochronie zakładów z innymi zainteresowanymi organami i jednostkami.

2. Uprawnienia do kontroli stanu ochrony i zabezpieczenia zakładów przez specjalistyczne formacje ochronne w zakresie określonym w ust. 1 przysługują także szefom wojewódzkich urzędów spraw wewnętrznych na podstawie upoważnień, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 10.

3. Organy, o których mowa w ust. 1 i 2, mają prawo do utrwalania wyników kontroli również przez sporządzenie

zdjęć fotograficznych z zachowaniem przepisów o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej.

§ 5. 1. Minister Spraw Wewnętrznych informuje zainteresowanych ministrów i kierowników urzędów centralnych o wynikach kontroli stanu ochrony i zabezpieczenia zakładów oraz przedstawia uwagi i wnioski zmierzające do usunięcia uchybień stwierdzonych w czasie kontroli zakładów.

2. Szefowie wojewódzkich urzędów spraw wewnętrznych informują zainteresowanych wojewodów i prezydentów miast stopnia wojewódzkiego o wynikach kontroli stanu ochrony i zabezpieczenia zakładów oraz przedstawiają uwagi i wnioski zmierzające do usunięcia uchybień stwierdzonych w czasie kontroli zakładów.

§ 6. Traci moc uchwała nr 328 Rady Ministrów z dnia 29 października 1962 r. w sprawie uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie ochrony zakładów pracy i obiektów gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr 79, poz. 369).

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

139

ZARZĄDZENIE GŁÓWNEGO INSPEKTORA GOSPODARKI ENERGETYCZNEJ

z dnia 20 lipca 1984 r.

w sprawie uzgadniania produkcji i importu urządzeń energetycznych oraz nabycia za granicą licencji na ich produkcję.

Na podstawie art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rodzaje urządzeń energetycznych przeznaczonych do eksploatacji w kraju, których produkcja oraz import lub nabycie za granicą licencji na ich produkcję wymaga uprzedniego uzgodnienia z Głównym Inspektorem Gospodarki Energetycznej, określa wykaz stanowiący załącznik nr 1 do zarządzenia.

2. Uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Gospodarki Energetycznej podlega dobór paliw i energii oraz wielkość produkcji przeznaczonej na rynek krajowy.

3. W zakresie nie objętym Polskimi Normami lub ustalonymi przez Radę Ministrów normatywnymi wskaźnikami jednostkowego zużycia paliw i energii albo innymi normatywnymi wskaźnikami eksploatacyjnymi obowiązującymi uzgodnienia dotyczy także parametrów określających dopuszczalny poziom zużycia lub strat paliw i energii albo dopuszczalną wielkość poboru mocy elektrycznej, zwanych dalej „parametrami energetycznymi”.

4. Potwierdzeniem uzgodnienia jest atest energetyczny wydany przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

§ 2. 1. Z wnioskiem o uzgodnienie, o którym mowa w § 1, występuje producent urządzeń energetycznych produkowanych w kraju lub jednostka organizacyjna albo osoba fizyczna zamawiająca dostawę urządzeń energetycznych z importu bądź nabycie za granicą licencji na produkcję tych urządzeń.

2. Zawarcie przez jednostkę uprawnioną do działalności w zakresie handlu zagranicznego kontraktu z kontrahentem zagranicznym na dostawę urządzeń energetycznych z importu lub nabycie za granicą licencji na pro-

dukcję urządzeń energetycznych może nastąpić po dokonaniu uzgodnienia, o którym mowa w § 1.

3. W razie gdy zamawiającym dostawę urządzeń energetycznych z importu albo nabycie za granicą licencji na produkcję urządzeń energetycznych jest jednostka organizacyjna albo osoba fizyczna posiadająca koncesję na prowadzenie handlu zagranicznego, będąca równocześnie producentem lub odbiorcą dostaw z importu — z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, występuje ta jednostka lub osoba.

§ 3. 1. Wniosek o uzgodnienie produkcji urządzeń energetycznych powinien zawierać:

- 1) zwięzły opis techniczny urządzenia, przeznaczenie urządzenia, rodzaje zużywanych i przetwarzanych paliw i energii,
- 2) zestawienie parametrów energetycznych oraz danych technicznych i technologicznych mających wpływ na te parametry,
- 3) w szczególnych wypadkach rysunek techniczny urządzenia z oznaczeniem elementów mających wpływ na parametry energetyczne,
- 4) zestawienie porównawcze parametrów odpowiednich urządzeń produkowanych przez znane firmy światowe,
- 5) wyniki badań urządzenia:
 - a) egzemplarza prototypowego — w razie podejmowania nowej produkcji,
 - b) egzemplarza losowo wybranego z serii produkcyjnej, jeżeli chodzi o wniosek o przedłużenie ważności atestu energetycznego, oraz w odniesieniu do urządzeń, które do dnia wejścia w życie zarządzenia nie były objęte obowiązkiem uzyskiwania zezwoleń Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej na dopuszczenie do ruchu lub do obrotu,

- 6) prognozę potrzeb krajowych,
- 7) proponowaną wielkość produkcji rocznej,
- 8) oświadczenie wnioskodawcy o wykonaniu obowiązków wynikających z odrębnych przepisów, a w szczególności z przepisów o dozorcze technicznym, bezpieczeństwie i higienie pracy, bezpieczeństwie pożarowym.

2. Wniosek o uzgodnienie importu urządzeń energetycznych powinien zawierać:

- 1) materiały i dokumenty wymienione w ust. 1 pkt 1, 2, 5, 6 i 8,
- 2) analizę porównawczą techniczno-ekonomiczną ofert zakwalifikowanych do negocjacji, ze szczególnym uwzględnieniem parametrów energetycznych.

3. Wniosek o uzgodnienie nabycia za granicą licencji na produkcję urządzeń energetycznych powinien zawierać:

- 1) materiały i dokumenty wymienione w ust. 1 i w ust. 2 pkt 2,
- 2) uzasadnienie potrzeby nabycia licencji.

§ 4. 1. Badania urządzeń energetycznych są przeprowadzane na zlecenie i koszt producenta lub jednostki organizacyjnej albo osoby fizycznej zamawiającej zakup urządzeń z importu.

2. Badania urządzeń są wykonywane przez jednostkę badawczą upoważnioną do kwalifikacji jakości wyrobów lub — w razie jej braku bądź niemożności wykonania badań w potrzebnym zakresie — przez inną jednostkę badawczą upoważnioną przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej w uzgodnieniu z Prezesem Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości.

3. Zakres i metodyka badań powinny być zgodne z odpowiednimi Polskimi Normami lub — w razie ich braku — powinny być uzgodnione z Głównym Inspektorem Gospodarki Energetycznej.

4. W odniesieniu do urządzeń zakupywanych z importu mogą być uznane wyniki badań wykonanych za granicą przez obcą jednostkę badawczą, z którą krajowe jednostki upoważnione do kwalifikacji jakości wyrobów mają odpowiednie porozumienie.

§ 5. 1. Atest energetyczny, o którym mowa w § 1 ust. 4, jest wydawany na ustalony okres i określoną wielkość produkcji lub importu urządzeń energetycznych.

2. Przedłużenie okresu ważności atestu energetycznego może być dokonane na wniosek producenta lub jednostki organizacyjnej albo osoby fizycznej zamawiającej zakup urządzeń z importu.

3. W okresie ważności atestu energetycznego mogą być przeprowadzane badania kontrolne dotrzymywania warunków określonych w atęcie.

4. Badania kontrolne są przeprowadzane na żądanie Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej przez jednostkę badawczą, o której mowa w § 4 ust. 2.

5. Do badań, o których mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio przepis § 4 ust. 1.

§ 6. Uzgodnienie rozwiązań technicznych w zakresie inwestycji i modernizacji, w których przewiduje się zastosowanie urządzeń energetycznych z importu, przeprowadzone stosownie do art. 16 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96), jest równoznaczne z uzgodnieniem importu tych urządzeń, o którym mowa w § 1.

§ 7. W wyjątkowych wypadkach na uzasadniony wniosek producenta lub jednostki organizacyjnej albo

osoby fizycznej zamawiającej zakup urządzeń z importu Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej może wyrazić zgodę na uproszczenie trybu uzgadniania określonego w zarządzeniu.

§ 8. Atest energetyczny może być unieważniony przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej przed upływem okresu jego ważności, jeżeli:

- 1) producent wprowadzi w urządzeniu energetycznym zmiany powodujące niedotrzymanie warunków określonych w atęcie,
- 2) podczas eksploatacji lub w wyniku badań kontrolnych zostanie stwierdzone, że urządzenie nie spełnia warunków określonych w atęcie,
- 3) producent lub jednostka organizacyjna albo osoba fizyczna zamawiająca zakup urządzeń z importu nie zapewni użytkownikowi dostarczenia wraz z urządzeniem właściwej dokumentacji oraz instrukcji eksploatacji (obsługi) w języku polskim,
- 4) producent lub jednostka organizacyjna albo osoba fizyczna zamawiająca zakup urządzeń z importu nie zapewni możliwości przeprowadzenia badań kontrolnych, o których mowa w § 5 ust. 3.

§ 9. 1. Urządzenia energetyczne powinny być oznaczone przez producenta (jednostkę organizacyjną albo osobę fizyczną zamawiającą zakup urządzeń z importu) trwałym znakiem stwierdzającym uzyskanie atestu energetycznego.

2. Oznaczenie powinno być dokonane przez umieszczenie na tabliczce znamionowej urządzenia lub w jej pobliżu znaku według wzoru określonego w załączniku nr 2 do zarządzenia.

§ 10. Przepisy zarządzenia nie dotyczą urządzeń energetycznych przekazanych inwestorowi (nabywcy) przed wejściem w życie zarządzenia lub wprowadzanych do obrotu zgodnie z wydanymi wcześniej nadal aktualnymi zezwoleniami Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej na dopuszczenie do obrotu.

§ 11. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie dopuszczania do ruchu lub do obrotu niektórych urządzeń energetycznych oraz obowiązku ich oznaczania (Monitor Polski Nr 9, poz. 65, z 1968 r. Nr 46, poz. 323 i z 1975 r. Nr 22, poz. 141),
- 2) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 10 maja 1968 r. w sprawie warunków technicznych, którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu przenośne metalowe piece stałopalne (Monitor Polski Nr 21, poz. 134),
- 3) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 19 lutego 1969 r. w sprawie warunków technicznych, którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu przenośne metalowe piece trocinowe (Monitor Polski Nr 8, poz. 76),
- 4) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 4 marca 1969 r. w sprawie warunków technicznych, którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu przenośne kuchnie grzewcze (Monitor Polski Nr 9, poz. 86),
- 5) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 10 maja 1969 r. w sprawie warunków technicznych, którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu przenośne parniki gospodarskie na paliwo stałe (Monitor Polski Nr 20, poz. 167),
- 6) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 2 czerwca 1969 r. w sprawie warunków technicznych,

którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu przenośne ogrzewacze gazowe (Monitor Polski Nr 23, poz. 182),

- 7) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 18 lutego 1971 r. w sprawie warunków technicznych, którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu przenośne metalowe kuchnie węglowe (Monitor Polski Nr 13, poz. 99),

- 8) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 21 maja 1971 r. w sprawie warunków technicznych, którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu palniki gazowe do kotłów grzewczych (Monitor Polski Nr 32, poz. 205).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.

Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej: **J. Wójcicki**

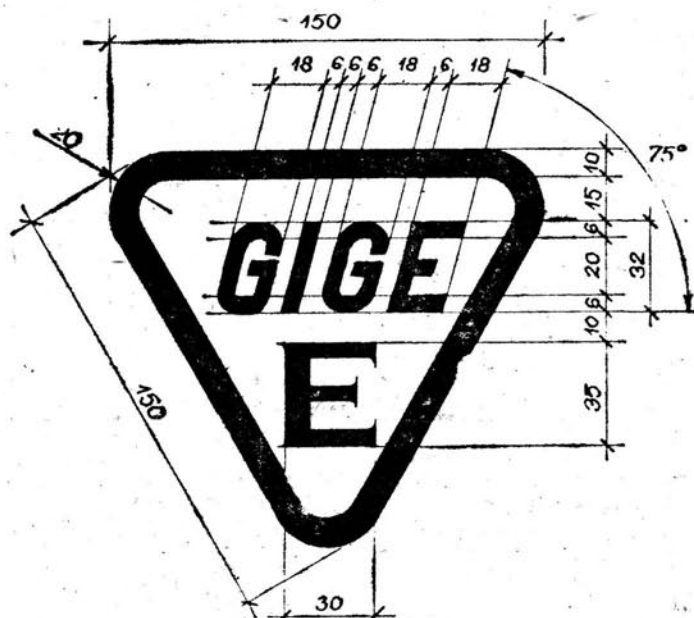
Załącznik nr 1 do zarządzenia
Głównego Inspektora Gospodarki
Energetycznej z dnia 20 lipca
1984 r. (poz. 139)

WYKAZ RODZAJÓW URZĄDZEŃ ENERGETYCZNYCH, KTÓRYCH PRODUKCJA ORAZ IMPORT LUB NABYCIE ZA GRANICĄ LICENCJ NA ICH PRODUKCJĘ WYMAGA UPRZĘDNIEGO UZGODNIENIA Z GŁÓWNYM INSPEKTOREM GOSPODARKI ENERGETYCZNEJ

1. Kotły wodne i parowe oraz wytwornice pary	14. Pompy i agregaty pompowe o mocy napędu 0,25 kW i większej
2. Turbiny parowe, gazowe i wodne o mocy 20 kW i większej	15. Pojazdy samochodowe, ciągniki rolnicze i pojazdy wolnobieżne o mocy 15 kW i większej
3. Prądnic (generatory) i agregaty prądotwórcze o mocy 20 kW i większej	16. Silniki spalinowe
4. Transformatory o mocy 20 kVA i większej	17. Urządzenia grzewczo-wentylacyjne i klimatyzacyjne
5. Piece przemysłowe o mocy 2 kW i większej	18. Odwadniacze skroplin
6. Suszarnie przemysłowe i rolnicze	19. Piece, grzejniki i ogrzewacze pomieszczeń
7. Wymienniki ciepła	20. Podgrzewacze wody użytkowej
8. Silniki elektryczne o mocy 0,1 kW i większej	21. Chłodziarki i zamrażarki
9. Spawarki elektryczne	22. Kuchnie i kuchenki
10. Sprężarki i agregaty sprężarkowe o wydajności 0,017 m ³ /s i większej	23. Urządzenia i sprzęt grzewczy przeznaczony dla rolnictwa i gastronomii
11. Zgrzewarki	24. Elektryczne źródła światła o mocy 0,015 kW i większej na napięciu 110 V i wyższe
12. Sprężarki chłodnicze o mocy cieplnej 0,5 kW i większej	25. Odbiorniki radiowe i telewizyjne.
13. Wentylatory, ssawy i dmuchawy o mocy napędu 0,25 kW i większej	

Załącznik nr 2 do zarządzenia
Głównego Inspektora Gospodarki
Energetycznej z dnia 20 lipca
1984 r. (poz. 139)

WZÓR ZNAKU

Wymiary w mm. Skala 1:2. Wymiary rzeczywiste należy jej pobliżu (w razie braku tabliczki znamionowej — do dostosować do miejsca na tabliczce znamionowej lub w miejsca na powierzchni wyrobu).

Ilustrowano z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3

Zam. 0690-1300-84.

Cena 24,00 zł